

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 160/2014-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. apríla 2014 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti VENUS PROJECT Slovakia, spol. s r. o., Košická 37, Bratislava, zastúpenej advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, L. Novomeského 25, Pezinok, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 61/2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti VENUS PROJECT Slovakia, spol. s r. o., o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. marca 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti VENUS PROJECT Slovakia, spol. s r. o., Košická 37, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 61/2008 (ďalej len „namietané konanie“).

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

„V predmetnej veci má sťažovateľka postavenie navrhovateľky.

Konanie sa začalo dňa 20. 07. 2007 podaním návrhu na vydanie platobného rozkazu. Konanie je poznačené zjavnými prietiahmi zapríčinenými súdom, nekonaním v súlade so zásadou rýchlosti konania ako aj inými procesnoprávnymi pochybeniami (nezabezpečenie spisu z OS BA 1, nevypočutie svedka – údajne sa zdržujúceho v zahraničí, ktorý má však trvalý pobyt na Slovensku a tu sa aj aktuálne zdržuje), pričom sťažovateľ zastáva právny názor, že na podklade skutkového stavu veci a ak by súd nekonal tzv. ad hoc úkonmi s výraznými časovými odstupmi, navyše v tak jednoduchej veci, tak mohol vo veci meritórne rozhodnúť v tomto tzv. spore už v r. 2008.

Sám porušovateľ listom zo dňa 13. 02. 2014 (príloha č. 1) deklaruje, že v predmetnom konaní bolo vykonané rozsiahle dokazovanie, takže porušovateľovi nič nebránilo/nebráni, aby vo veci konal a rozhodol. Predmetný skutkový stav veci bol ustálený už v r. 2008.

Sťažovateľka sa pojednávaní nezúčastnila iba v čase PN konateľ'a, resp. v prípade kolízie s termínom pojednávania na iných súdoch, ktoré boli vytyčené skôr ako porušovateľom.

To všetko aj vzhľadom ku skutočnosti, že stav právnej neistoty, bezmocnosti a beznádeje sťažovateľky o výsledok konania iba na prvom stupni trvá už viac ako 6 rokov a 8 mesiacov, čo v právnom štáte nie je možné a dovolené. Vec má pre sťažovateľku mimoriadny význam. Vec je po právnej a skutkovej stránke jednoduchá, nezložitá.

Sťažovateľka má zato a tvrdí, že extrémna dĺžka doterajšieho konania v trvaní viac ako 6 rokov a 8 mesiacov (od 20. 07. 2007) nespĺnila požiadavku primeranej lehoty podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Sťažnosť podáva sťažovateľka aplikujúc judikatúru ESLP vo veci Ištván a Ištvánová p. Slovensku z r. 2012, Komanický (č. 6) p. Slovensku z r. 2012, ktorou je ústavný súd viazaný.“

Na základe uvedeného poukazujúc na ustálenú judikatúru ústavného súdu pri posudzovaní zbytočných prietáhov v postupe všeobecných súdov sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo obchodnej spoločnosti VENUS PROJECT Slovakia s. r. o. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené podľa čl. 48 ods. 2 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava V v Bratislave v konaní č. k. 10C 61/2008 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Bratislava V v Bratislave sa prikazuje konať bez zbytočných prietáhov.

3. Obchodnej spoločnosti VENUS PROJECT Slovakia s. r. o. priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 3.000,- € (slovom: tritisíc euro), ktoré je Okresný súd Bratislava V v Bratislave povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.

4. Obchodnej spoločnosti VENUS PROJECT Slovakia s. r. o. priznáva úhradu trov právneho zastúpenia v sume 283,62 € (slovom: dvestoosemdesiattri eur a 62/100 centov), ktoré je Okresný súd Bratislava V v Bratislave povinný vyplatiť na účet advokátky JUDr. Emílie Korčekovej do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.“

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola

vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v namietanom konaní.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Súčasťou doterajšej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a predtým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, musí požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04).

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

V konaní o sťažnosti vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nečinnosťou všeobecného súdu považuje ústavný súd za účinný prostriedok nápravy namietaného protiprávneho stavu, ktorý má

sťažovateľ k dispozícii pred podaním sťažnosti ústavnému súdu, sťažnosť proti porušovaniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov adresovanú predsedovi súdu.

Podľa § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) sťažnosť môže podať účastník konania alebo strana v konaní. Sťažnosť na postup súdu môže smerovať proti porušovaniu práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov alebo porušovaniu zásad dôstojnosti súdneho konania sudcami, súdnymi úradníkmi alebo zamestnancami súdu, ktorí plnia úlohy pri výkone súdnictva.

Účelom sťažnosti proti porušovaniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa zákona o súdoch nie je potvrdenie stavu, ktorý nie je v súlade s právom zaručeným čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ale poskytnutie príležitosti súdu, aby sám urobil nápravu a odstránil protiprávny stav zapríčinený nesprávnym postupom alebo svojou nečinnosťou (m. m. II. ÚS 64/97, I. ÚS 20/05). Ústavný súd preto o sťažnosti, ktorou je namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, koná iba za predpokladu, ak sťažovateľ preukáže, že účinne využil označený právny prostriedok nápravy podľa zákona o súdoch, alebo ak preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažnosť na prietahy v konaní adresovaná predsedovi okresného súdu sťažovateľkou podaná nebola, pričom sťažovateľka bez bližšieho odôvodnenia poukazuje na dva rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 12. júna 2012 (Ištván, Ištvánová proti Slovenskej republike a Komanický proti Slovenskej republike), ktoré sú pre ústavný súd podľa jej názoru záväzné.

Ústavný súd v tejto súvislosti v súlade so svojou stabilizovanou judikatúrou (napr. IV. ÚS 26/2012, IV. ÚS 93/2012) zastáva názor, že na požiadavke využitia prostriedkov nápravy v zmysle § 62 a nasl. zákona o súdoch na orgáne štátnej správy dotknutého súdu v zásade už netrvá v prípadoch, keď dĺžka namietaného konania v čase

doručenia sťažnosti ústavnému súdu bola už prima facie zjavne neprimeraná, čo však v konkrétnych okolnostiach danej veci nemožno podľa jeho názoru bez ďalšieho konštatovať.

Sťažovateľka zároveň v sťažnosti neuvádza žiadne argumenty, ktorými by preukázala, že podmienku nevyužitia tohto prostriedku ochrany svojho základného práva nespĺnila z dôvodov hodných osobitného zreteľa, a preto jej ústavný súd nemôže nespĺnenie tejto podmienky v zmysle § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde odpustiť.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti konštatoval, že sťažovateľka nevyužila pred podaním sťažnosti ústavnému súdu účinný právny prostriedok nápravy proti porušovaniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 dohovoru, a nepreukázala ani to, že uvedenú podmienku nespĺnila z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pričom existenciu takýchto dôvodov nemožno vyvodiť ani z obsahu sťažnosti. Uvedené skutočnosti zakladajú dôvod na odmietnutie sťažnosti sťažovateľky pre jej neprípustnosť.

Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že v rámci svojej rozhodovacej činnosti v podaniach sťažovateľky, resp. jej konateľa (zatiaľ viac ako 60 sťažností), disponuje poznatkami, že sťažovateľka využíva svoje procesné práva v konaniach pred všeobecnými súdmi aj preto, aby následne podávala ústavnému súdu sťažnosti na zbytočné prietahy v týchto konaniach (porovnaj napr. I. ÚS 767/2013). Uvedené správanie sťažovateľky vyvoláva otázku, či jej postup nenesie znaky účelovosti.

Z uvedených dôvodov ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre jej neprípustnosť.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľky nezaoberal.

Ústavný súd v závere pripomína, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby po splnení všetkých zákonom predpísaných náležitostí sťažovateľka v tejto veci za predpokladu, že by v ďalšom priebehu napadnutého konania dochádzalo k zbytočným prierahom, predložila ústavnému súdu novú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. apríla 2014